

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"ב חשון תשפ"א | דף היומי בבלי: עירובין צב | דף הכולל: שבת קג.
דף היומי בהלכה: מסעיף ב' עד סעיף ה'.
מוסר: אהבת חסד - ואפילו אם הוא בעצמו עד 'ואפילו אם יש טירחה'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער האכזריות

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

דלת הבית שמעולם לא הותקן בה מנעול | לאחר שנים רבות - כרך הגמרא נמצא בדיוק ברגע הנכון |
באמצע כביש ירושלים-ת"א עשה הנהג סיבוב של 180 מעלות ב...תוך הלב שלו! | 2014

הסיפור היומי

לאחר הווארט התקשר הרב צ'ולק לגביר וסיפר לו בצהלה על אירוסי היתומה בשעטו"מ. הוא ציפה לשמוע את התלהבותו של הגביר, וקיווה שיזכיר את התחייבותו לשלם את כל ההוצאות. אך לפליאתו, שתיקה רועמת היתה על הקו...

האדם יעשה בכל מקרה את רצון הקב"ה. אם ברצונו - מוטב, ואם לא לרצונו - יהא זה בעל כורחו

החתן אלא הוצאות מועטות, שהגיעו לעשרת אלפים דולר בלבד. זמן קצר קודם החתונה, סיפר הרב צ'ולק לגביר גדול על נישואי היתום שגדל בביתו, והגביר נענה לבקשתו והסכים לשלם את מלא הסכום הנצרך.

בשלהי החתונה שמע הגביר מהרב צ'ולק כי כעת הוא אמור להתחיל לחפש שידוך עבור אחות החתן. וכיוון שרצה ליטול חלק במסירותו הגדולה של הרב צ'ולק ליתומים הללו, אמר לו כי יחפש עבורה, את הטוב ביותר ולא יתפשר על מאומה, ואת ענייני הממונות הוא מקבל על עצמו לשלם במלואם.

בסייעתא דשמיא, זמן קצר לאחר מכן, באה אף היא בברית האירוסין עם בחור למדן ומוצלח. הרב צ'ולק התחייב לסכום גדול מאד מצידה, כשהוא זוכר את הבטחת הגביר הגדול למלא את כל חסרונה בעת נישואיה.

שעת לילה מאוחרת, לאחר שמחת הווארט התקשר הרב צ'ולק לגביר וסיפר לו בצהלה על אירוסי היתומה בשעה טובה

סיפור נפלא מביא הרב בן ציון הכהן קוק שליט"א (שיחות לחג הפסח עמ' ל):

איש החסד הרב חנניה צ'ולק התמסר לאלמן יקר מבני ברק שחלה. באחת הפעמים שבא לבקרו, פנה אליו החולה וביקשו: "אני מרגיש שימי ספורים, בקשתי שטוחה בפניך שתדאג שמשפחה טובה תאמץ את ילדיי והם ימשיכו להתעלות בדרך ישראל סבא, ואף תשתדל שיקימו בתים נאמנים עם שידוכים טובים.

לאחר פטירתו אסף הרב צ'ולק את ארבעת ילדיו לביתו, מתוך מחשבה שתוך זמן קצר ימצא משפחה שתאמץ אותם לגמרי. כיון שלא נמצאה משפחה אומנת ראויה, המשוכו הילדים לגדול בביתו של הרב צ'ולק שנים רבות.

כשהגיע הבן לשידוכים דובר בו נכבדות, וכיון שהיה בחור מעולה בכל קנה מידה, נמצא עבורו שידוך טוב. בני משפחתה של הכלה המיועדת הסכימו לשלם במיטב כספם, ולא נותר לצד

בהתאם להתחייבותו, הוא ביקש להעביר את מלוא הסכום הגדול שהתחייב לצדקה.

"ואמנם", הוסיף המשגיח "באוזני הרב צ'ולק, בדרך כלל אינני נותן סכומים גבוהים שכאלו בתרומה אחת, אך הבנתי שאם זהו הסכום המדויק כפי מה שביקשת שעות ספורות קודם לכן, זהו סימן משמים, שאתה צריך לקבל את מלוא הסכום".

הרב צ'ולק שהתפעל עד מאד, ביקש לדעת את שמו של הגביר כדי להוקיר לו טובה על כך שנטל על עצמו את כל התחייבויותיו לנישואי היתומה. כשאמר לו המשגיח את שמו, כמעט התעלף הרב צ'ולק תחת מושבו - היה זה אותו גביר שהתחייב להשיא את היתומה, ועקב עסקים כושלים לא עמד בהתחייבותו. הרי לנו, כי האדם יעשה את רצון הקב"ה, אם ברצונו - מוטב, ואם אין זה לרצונו - הוא יעשהו בעל כורחו.

ודברים אלו מפורשים בדברי הספורנו. לאחר שגירש פרעה את משה, ואמר לו בכעס "אל תוסף ראות פני", אמר הקב"ה למשה (שמות י"א, א'): "עוד נגע אחד אביא על פרעה, ועל מצרים... אחרי כן כלה, גרש יגרש אתכם", ומבאר הספורנו: "באותו האופן ששלח מרצונו את משה ואהרן, ישלח את כל עם ישראל כשיהיה מוכרח בצרתו... כי אמנם, זו מידת צדקו של הקב"ה. כשיתעקש אדם, לבלתי עשות רצון קונו. יעשה מה שברח ממנו, בצרה ויגון, ולא לרצון יהיה לו. כאומרו תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך, ועבדת את אויביך... המבטל את התורה מעושר, סופו לבטלה מעונו".

(מתוך מאמר מאת הרב פנחס זרביב שליט"א בספרו 'למעשה')

ומוצלחת. הוא ציפה לשמוע את התלהבותו של הגביר מהסייעתא דשמיא שליוותה את השידוך וקיווה שיתעניין מהי הדרך בה הוא מעדיף שיעביר לו את הכסף בהקדם. אך לפליאתו, שתיקה רועמת היתה על הקו. לאחר כמה דקות שנדמו בעיניו כנצח, התאושש הגביר ואמר: "אני זוכר היטב את הבטחתי בשלהי חתונת אחיה להשיאה בכבוד, אך מאז ועד היום חלו תמורות גדולות בשער הדולר והפסדים רבים נגרמו לי בעקבות כך. לצערי אין באפשרותי לשלם כעת סכום נכבד שכזה.

בלב כבד פנה הרב צ'ולק לנדיבי עם שיעזרו לו בהוצאות הגדולות שנפלו על שכמו. בין היתר פנה לעזרת המשגיח הגה"צ ר' דן סגל שליט"א. המשגיח השיבו כי ישמח לרתום נדיבי עם למצווה חשובה זו, אך לא נראה לו כי יצליח לעזור בסכום נכבד שכזה. ובכל אופן, ינסה לסייע ככל יכולתו, וביקשו לשוב אליו בעוד כמה שבועות.

פליאה גדולה היתה לרב צ'ולק כאשר כבר למחרת צלצל מכשיר הטלפון. מעבר לקו היה המשגיח שביקשו לסור אליו בהקדם. מיד נסע אליו הרב צ'ולק, והמשגיח סיפר לו כי אשתו של גביר גדול לא חשה בטוב והחלו חששות שהיא לקתה במחלה קשה. "בצר לו פנה אלי בעלה ואמר שהוא רוצה לתרום סכום גדול לצדקה, ובתמורה הוא מבקש שאבטיח לו שהיא תבריא. אמרתי לו: להבטיח רק הקב"ה יכול. אשתדל להתפלל עליה ובעז"ה זכות הצדקה תגן בעדה שתבריא לגמרי. אתמול ביקר אצלי הגביר וסיפר בשמחה כי התברר שהיא לא חולה במחלה כל כך קשה, ועל פי הרופאים היא תצא מזה לגמרי תוך זמן קצר.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

יהלומים מגדולי ישראל

הייתי דרוך ומתוח מהצעד הבא של הנהג העויין. התפללתי שנגיע מהר ונפרד בשלום מפקעת הזעם שלו. לא נגררתי לזויכות, שתקתי וקווייתי לטוב. ואז, באמצע כביש ירושלים ת"א נשמעה לפתע מהלומה אדירה מתוך הרכב...

כך זה אצל טובי הלב, אשר פנימיזתם רק חן וחסד. אורם מקרין חוצה ומחולל פלאות בכל סביבתם

עדיף לשוב עוד הלילה - אלא שאין לו עדיין כל תכנית מעשית כיצד לעשות זאת.

תוך כדי שר' יוסף טווה את חוט מחשבותיו, נכנס אל האולם נהג מונית המציע שרות לבני המשפחה הנותרים. מששאלו ר'

החתונה המפוארת הסתיימה זה עתה. השעון מורה על השעה אחת אחר חצות. יוסף עדיין ניצב באולם ותוהה אולי בכל זאת כדאי לצאת היום מבני ברק ולשוב אל ביתו שבביתר. אמור היה לעשות זאת מחר, אולם ללא ספק מבחינתו ומבחינת הילדים

יוסף על נסיעה מבני ברק לביתר, נקב הנהג בסכום של 200 שקלים. המחיר נראה לר' יוסף כמחיר סביר בהתחשב בשעה המאוחרת, ובעובדה שמחיר זה כולל בתוכו עצירה בסמוך לבית הורים לשם איסוף המזוודות.

הנהג, שענה לשם רמי, אכן לקח את ר' יוסף ואיתו את הילדים העייפים ומטען המזוודות. והנה רק יצאו מן העיר, ופיו של הנהג החל נפתח. בשצף קצף החל מסיט את נושאי השיחה ומגלגלם אל ויכוחים והתרוסות מתוך כעס ושנאה בלתי מרוסנת.

מר היה לר' יוסף עם העובדה, אלא שכבר לא יכול היה לשנותה. ניסה לשתוק, לנסות להירדם, לשכך במלה או שניים את חמתו הבווערת של הנהג, אולם ללא הועיל. הנהג תסס על מקומו ולא חדל מלפרוק את זעמו ולקנטר: "אתם החרדים, אינכם נושאים בנטל, רק לעצמכם דואגים. לא תורמים כלום ליישוב. אין לכם בעולמכם אלא את חייכם הפרטיים, השאר לא מעניין אתכם. חיילים נהרגים בצבא ואתם סועדים עם הילדים. אתם החרדים סוחטים את קופת המדינה, אתם עלוקות מוצצי דם..." ועוד כאלו 'פנינים' לרוב.

מספר ר' יוסף: "בסתר ליבי חשתי לשלומה של הנסיעה הזאת, בשעות הלילה הקטנות. 'אם אין יראת אלוקים' - ידעתי את הכתוב - הרי שלא רחוק החשש מלסכן חיי אדם. דרוך הייתי ומתוח מהצעד הבא של הנהג, התפללתי בלבי כי נגיע בקרוב ואפרד בשלום מפקעת הזעם שלו. לא התווכחתי, לא נכנסתי לשיחה, שתקתי וקוויתי לטוב.

"ואז, במרכזו של כביש ירושלים תל אביב, נשמעה לפתע מהלומה אדירה מתוך הרכב. משהו התפוצץ בחלקי המנוע פנימה וענן שחור עלה וטשטש את הראות. קול הנפץ עורר את הילדים המבוהלים שפרצו בכבי מבעות.

"רמי השתתק באחת, הסב את הרכב אל השוליים, הבחין באש בוערת והורה לנו לצאת מיידית. 'לצאת' משמע להוציא ילדים קטנים מייללים ולהשכיבם בפאתי הדרך, בשולי כביש סואן, בשעה המתקרבת לשתיים וחצי לפנות בוקר.

"הוצאנו את המזוודות והעגלות אל שולי הכביש, נתונים למזג אוויר בלתי נעים. נפונים לעוברים ושבים ותחנוני אצבעות אליהם כי יואילו לשית עין אל הקורה כאן בשולי הכביש - לא זכו לשום תגובה. עשרות מכוניות חלפו, איש לא עצר.

"כהד הצטלצלו באוזני דבריו של רמי: 'דואגים רק לעצמכם... חיים רק למענכם...'. על רקע דבריו מצפה הייתי לשלל הפחות אחד מבין אלה שאינם חרדים, הנמנה על אלו 'החיים עבור הזולת ורק עבורם', יואיל לעצור עבורנו. אולם לדאבוני זה לא קרה.

"רגעים נוספים חולפים, פמלייתנו מחכה לישועה, והנה מכונית שנהגה הבחין בנו עוצרת בסמוך. הלב מחסיר פעימה בתקווה שאין זה אדם בלתי רצוי. והנה הפלא ופלא, לא יאומן כי יסופר. מי יוצא מהרכב? אברך חרדי. לא פחות ולא יותר. אחד מאלה 'החיים רק עבור עצמם, שאין להם בעולמם אלא את חייהם הפרטיים וזולת זה מאומה לא מעניין אותם...' ציציותיו ופאותיו

נעות וכל כולו נכון לעזרה.

"שחתי לו את המתרחש, שמע גם את חוות דעתו של רמי, ומיד הפשיל שרוולים. ראשית כל פנה להפעיל את המיזוג ברכבו והחל מעביר ביחד אתי את הילדים אל תוך רכבו. גם את החבילות והמזוודות העביר עמי אל תא המטען שברכבו. רק לאחר מכן החל לטפל בתקלה עצמה. בדק את הענינים עם רמי בצוותא, העניק לו את שהיה דרוש, הוציא מן הרכב גלוני מים, ושטף את האווירה במלל נעים, מרגיע ומעודד.

"ברגע מסוים, כאשר נכח האברך לראות שרמי אינו מצויד במכשיר קשר סולולארי, הושיט לו את הפלאפון שברשותו באדיבות רבה: 'תתקשר לגרר, תתקשר הביתה, סדר את ענייך'. רמי בהה בשליח הישועה הזה כאינו מאמין. עולם הפוך ראה, החרדים האלה... שמהם תצמח עזרה כה חמימה ונעימה? מי פילל, מי מילל.

"שוחח מהפלאפון והסדיר את העניינים, אולם הפעם היה קולו חרישי, כאילו נעטף במין רוך ורכות. השיב את המכשיר במילות תודה מגמגמות אל האברך מבית שמש, זה העלוקה והטפיל, אשר הואיל לקום לרגע מעל הוורידים של המדינה, להיות 'חילוני' לרגעים, לתרום משהו למען היישוב...

"למעשה יכולים היינו לעזוב את המקום, להותיר את רמי לחכות לבדו עם רכבו לגרר, אלא שזה מבית שמש לא מיהר על אף השעה, על אף המצב. נותר עוד קמעא לשהות עם רמי, הרעיף עליו חביבות ולבביות במידה טובה. לא סר מן המקום עד שהכל מסודר היה על הצד היותר טוב.

"טרם יצאנו לדרך נפנה עמי האברך לצדדים ולחש לי: 'שמע, עשה טובה ליהודי, הענק לו את דמי הנסיעה אף אם למעשה לא הביאך הביתה. הבן, נהג מונית הוא זה, מדוכדך ועייף גם בלאו הכי. תן לו לפחות להרגיש שהרוויח משהו מכל העסק הזה. אני כבר אביאך ברכבי עד דלת ביתך'.

"ניסיתי להתנגד. לו היה זה נהג אחר - עוד ניתן היה לדון בדבר. אולם התנהגותו המחפירה של רמי לא גרמה לי לשמוח לנהוג עמו 'לפנים משורת הדין'. אלא שהאברך היה נפלא ממני: 'בין כך היית משלם את המאתיים הללו. היפרד מהם, תן לו אותם, הבן ללבו'.

"כאשר גואה לבו של אדם טוב, מוצפת כל סביבתו באור יקריות של טוב לב. דבריו חיממו את לבי, ניגשתי אל רמי עם מאתיים השקלים ביד. קח, דברתי בקולו של מיטיבי, אינך צריך להפסיד מהתקלה הבלתי צפויה.

"רמי היה המום. ניצב נבוך ונכלם ולחץ את ידי. קולו רעד: 'אתם... אתם... אני טעייתי בכם... אתם... אצלנו זה לא...' מאתיים השקלים צרבו את בשרו. צר היה לי לראותו מתבייש כל כך. לא שמחתי לאיד, חלילה. לא נעים לראות אדם מתבוסס בבושה מבלי למצוא לעצמו מקום. החליף עמידה וחיפש נאשות אחר מילים מבטאות: 'הוכיחו לי מלמעלה שאתם טובים כל כך... אני לא בסדר... אני... אתם...'

וראיתי את עינינו נוצצות בחשכה באור יהודי. פנימיותו בהקה מולי באותן דקות: 'גם הוא נפלא', הרהרתי. רגשות העלבון והמרירות נהדפו ממני מול אור גדול ונעים של תחושות עדינות והבנה, חמלה ונעימות".

שוכנים באדם כוחות נפלאים, ניתן באחת להסיר מעליהם את שכבת האבק הנרגזת, זה אפשרי גם בשעה קשה ועייפה, אורם זורח מאליו על הנפש. ככה זה בסביבתם של טובי הלב, אשר הכל סביבם רק חן וחסד. חיכם ממתקים וכל כולם מחמדים. שמש אישיותם מקרינה על הסובב להם. עולמם כולו אומר טוב, עולם שכולו טוב...

(אמונה שלמה מתוך הספר 'נפלאותיו לבני אדם'; הובא בגיליון 'קבלת שבת')

"ליטפנו את שכמו: 'אתה בסדר גמור', דיבר האברך בחום על לבו הנרגש של רמי, 'הנה, גם לרכב קרה פנצ'ר ועוד מעט יתוקן, והכל יהיה בסדר. פנצ'רים זה ענין שקורה הרבה, לרכבים וגם לאנשים, העיקר שבסוף הכל מסתדר..."

"במלים כאלה הופשרה האווירה וחיוך נעים התפשט על פניו הנבוכות של רמי. לא פיללתי להיפרד מרמי בתחושה כל כך טובה. שווה היתה לי אותה תקלה, על כל שנלווה אליה - כדי לגלות את אורו של אברך זה, או יותר נכון: כדי שרמי יגלה אותה. גאוה מלאה את לבי. אשרי העם שככה לו..."

"ובהאיר עלי יקר נפש האברך דנן, בעודו מאיץ בי בטוב לבו להיכנס אל רכבו ולצאת לעבר ביתי - העפתי מבט נוסף על רמי

קול העם

הכרך של מסכת שבת מתוך הש"ס של אבי, נשכח כבר לפני שנים במונית ועקבותיו אבדו. ידענו שהערב, עם תחילת לימוד מסכת שבת, יאלץ אבא ללמוד בגמרא של בית הכנסת ולא בש"ס החביב עליו. והנה, בשעות אחה"צ מצלצל הטלפון...

"לא נס גלוי, לא מופת, ואף לא אגדה מיוחדת. סתם מעשה על הקירבה המיוחדת שבין לומדי הדף היומי לבין הגמרא הקדושה, אותה הם כה אוהבים"

תחילת לימוד מסכת שבת, אבא יאלץ ללמוד את שיעורי הדף היומי בגמרא הנמצאת בבית הכנסת, ולא בש"ס החביב עליו. והנה, בשעות אחר הצהרים הטלפון מצלצל. האלמוני שמעבר לקו ביקש לוודע שאכן הגיע למשפחתנו, וסיפר על... גמרא ישנה וגדולה בהוצאה מפוארת הנושאת בעמודה הראשון את שמנו ואת מספר הטלפון, שמנה אז שש ספרות מאז. איך הגיעה אליו הגמרא? סתם, הבוקר הוא התפלל ב'זופניק' (בית כנסת בשכונת גבעת שאול בירושלים), והגמרא היתה מונחת לידו. הוא מתפלל שם קבוע. ומעולם לא ראה שם גמרא מהוצאה זו. וכך, באותו ערב אבא הלך כרגיל לשיעור דף היומי עם הגמרא האבודה - הקבועה של מסכת שבת בחיקו".

הוא מסיים את מכתבו במילים המחממות את הלב: "לא נס גלוי, לא מופת, ואף לא אגדה מיוחדת. סתם מעשה על הקירבה המיוחדת, שבין לומדי הדף היומי לבין הגמרא הקדושה, אותה הם כה אוהבים".

המכתב הבא, שנשלח למערכת 'מאורות הדף היומי', נושא בחובו סיפור אישי מרגש, על הדף היומי, כמובן. וכך מספר השולח, שחתם את מכתבו בשם א' ר' מירושלים.

ברצוני לשתף אתכם בסיפור מופלא שקרה בביתנו עם תחילת לימוד מסכת שבת, ואשר האיר את עיני כי אכן, סייעתא דשמיא מיוחדת מלווה את המחזיקים בבריתו של הקב"ה - הלומדים תורתו.

אבי, שהצטרף למחזור הדף היומי, נוהג לקחת לשיעור הגמרא מהש"ס הגדול העומד במדף המרכזי בביתנו. עם התקרב סיומה של מסכת ברכות, הצרנו כולנו על מה שמעיק עלינו כבר שנים ארוכות - העדרותה של מסכת שבת מהש"ס של אבי.

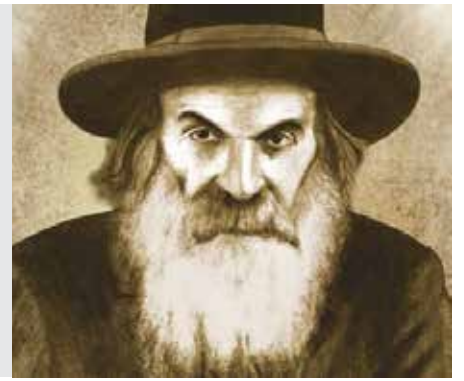
היה זה לפני שנים רבות, כאשר אבי היה שקוע בעומק סוגיה במסכת שבת, אבדה הגמרא במונית בדרכו חוצה לעיר, ולמרות המאמצים הרבים שהשקענו בחיפושים - עקבותיה נעלמו. כך, כשחגגנו עם אבא את סיום מסכת ברכות. ידענו שהערב, עם

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

זכורני שפעם בסעודת שבת אמרה סבתא גיטל ע"ה לסבא זצ"ל, הרבי מזוועהיל: "האנשים שיושבים כאן בשולחן ואוכלים, יש להם כסף יותר ממך". בתגובה, התכופף הרבי ולחש באזני אבי...

על מידת הכנסת אורחים אצל גדולי ישראל, ועל הסגולה המיוחדת הטמונה במצווה יקרה זו

מחז"ל (ב"ב ט"ו) אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו שכל חולה הרואה אותה מיד מתרפא, ובשעה שנפטר אאע"ה תלאה הקב"ה בגלגל חמה. "אבן טובה זו שהיתה תלויה בצוארו של אאע"ה" - אמר - "מדת הכנסת אורחים היא. וזוהי סגולת המצוה, שכל חולה הרואה אותה מיד מתרפא. ומכיון שאנו עוסקים עתה במצוה זו, יסתכל נא החולה עלינו ויתרפא". וכן היה. (תורת אבות עמוד רנ"ג).

הרה"ח ר' ברוך מרדכי טשארני מוורשה, מחסידי סלונים, היה מופלג במצות הכנסת אורחים. ביתו פתוח לכל, וכל נצרך הרגיש שם כבביתו, אוכל ממה שיש בבית, ישן שם, ונוהג כרצונו. פעם הגיע עני, אכל וישן שם במשך כמה שבועות. בעה"ב התנהג עמו כשוה בין שוים, עד שהעני היה סבור שגם הוא אחד העניים המתארחים.

יום אחד שאלו העני: אתה נמצא פה כבר זמן רב, ומסתמא מכיר בהלכות הבית. האם בעה"ב לא יכעס שאני מתארח בביתו זמן כה רב? השיב ר' ברוך מרדכי בפשטות: "גם אני איני יודע, אני נמצא פה זמן רב, אוכל וישן על חשבון בעל הבית, ובינתיים אף אחד לא העיר לי מאומה, חושבני שלא יכעס גם עליך" (שמעתי מנכדו הרה"ח ר' שלמה קופלוביץ).

אירע פעם שאשתו של אותו חסיד חלתה, ובאותו זמן התארח בביתם הרה"צ ר' אברהם וינברג זצ"ל (לימים האדמו"ר בעל 'ברכת אברהם' מסלונים), כאשר היה בדרכו לנסוע אל דודו הרבי מסלונים בעל 'דברי שמואל'. ביקשה ממנו בעלת הבית שיזכיר אותה לפני הרבי לרפואה.

כאשר ה'דברי שמואל' נכנס לשולחן בליל ש"ק, הזכיר את שמה לרפואה שלימה, ואמר: המשנה באבות אומרת 'ויהיו עניים בני ביתך', על אשה זו אפשר לומר שאין העניים בני ביתה, אלא היא גרה אצל העניים (שהרי ביתם מופקר לכל). אפשר אם כן להמשיך את דברי המשנה: 'אל תרבה שיחה עם האשה' - היינו שעל אשה כזו אין צורך להאריך בתפילה, היא תהיה בריאה". וכך הוי.

הכנסת אורחים של הרה"ק רבי שלומ'קה מזוועהיל היתה

בתו של האדמו"ר רבי אהרן (השני) מקארלין בעל 'בית אהרן' חלתה פעם במחלה קשה והרופאים כמעט התייאשו מחייה. והנה נזדמן לביתו של הרבי מקארלין הרה"ק רבי משה מקוברין, הזמינו רבי אהרן כדרכו בקודש לסעוד על שולחנו, ובתוך הסעודה הזכיר לפני הצדיק האורח את בתו החולה הזקוקה לרחמי שמים.

השיב רבי משה למארחו: שנינו במסכת בבא בתרא, רבי שמעון בן יוחי אומר אבן טובה הייתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותה מיד מתרפא. נשאלת השאלה מה טיבה של אבן טובה זו, שבזכותה ריפא אברהם אבינו כל החולים שבעולם? והסביר: לדידי אין הכוונה כאן ל"אבן טובה" גשמית שאפשר למששה בידיים, אלא ל"אבן טובה" רוחנית, למידה הטובה המיוחדת שניחן בה אברהם, הלא היא מצות הכנסת אורחים, והיא-היא הסגולה הבדוקה לרפא כל חולי וכל מדווה.

המשיך הצדיק מקוברין ואמר: בשעה זו מארח אותנו רבי אהרן, אבי הבת החולנית, והאבן הטובה - היא מידת הכנסת אורחים - תלויה עתה בצוארו. תסתכל אפוא הנערה החולה אל אביה ובעזרת ה' תתרפא...

רבי אהרן עשה כמצוות אורחו הדגול, ובאורח פלא חל באותו יום שינוי לטובה במצבה של הבת, ולא עברו ימים מרובים עד שנרפאה כליל ממחלתה.

מעשה דומה אירע כאשר הגאון רבי חיים מבריסק היה עדיין ילד, חלה פעם מאד וכל הרופאים אמרו נואש לחייו. באותם הימים היה הרה"ק רבי משה מקוברין בעיר והתאכסן אצל אביו של ר' חיים - ר' יאשע בער. נכנס אליו ר' יאשע בער ומירר בבכי רב ובתחנונים לרפואת הילד.

אמר רבי משה: 'והוא עומד עליהם', אמרו רז"ל שבזכות הכנסת אורחים של אברהם אבינו היתה אבן טובה תלויה בצוארו וכל המביט בה היה מתרפא. וכיון שכתוב "עומד" לשון הוה, הרי הענין הוא גם עתה - בזכות הכנסת אורחים של בעל הבית יתרפא הילד.

כך גם אירע, כשפעם בא לפני הרה"ק רבי נח מלכוביץ זצ"ל חולה מסוכן, ורבי נח הזמינו לסעודתו. בתוך הסעודה אמר את

שאקנה חבילת סוכר ואביא במתנה לרבנית. כאשר הבאתי לה את 'התשורה', שמחה ואמרה: "כולם אוכלים ונהנים פה, ואף אחד לא חושב שמן הראוי להביא משהו, מלבד בחור בר דעת זה!"...

סיפר הרה"ח ר' משה לודמיר שליט"א: "בדידי הוי עובדא, בשנת תשי"ז שהה הרבי ה'בית ישראל' זצ"ל בצפת. נסעתי לשם, ולא מצאתי לעצמי אכסניא. הייתי רעב מטורח הדרך, המשב"ק ראי"ר הביא לי מבית הרבי סעודה שלמה, חלה דגים וכל טוב. לא רציתי לקבל, ואמרת לי: לא תגנוב נאמר גם בבית הרבי, מי נתן לך רשות לתת?

"אמר לי, אם כן אני חייב לגלות לך. 'הרבי אמר לי פעם: דע, שענין הכנסת אורחים אינו פשוט כל כך. אין זה מן הדברים הקלים לקחת ארוחה שלמה שהוכנה בעבורך ובעבור בני הבית, ולהגיש הכל לאורח זר שבאקראי לגמרי בא בצל קורתך... העצה לך, וכן אצלי בבית, שאני מפקיר הכל בעבור האורחים. כל יהודי שיבוא רשאי לקחת מן המטבח אוכל ומשקה שימצא, ולתת לכל מי שירצה... הכל למען העניים והאורחים, מופקר כביתו של יואב בן צרויה (ראה סנהדרין מט, א: 'מה מדבר מופקר לכל, אף ביתו של יואב מופקר לכל'). אני מפקיר הכל, והנך יכול לחלק הכל לאורחים'.

"והוסיף הרבי ואמר לי: "אם תתרגל בביתי להכניס אורחים, תוכל אח"כ גם בביתך להכניס אורחים כראוי" (מובא ב'גדיל תורה' וירא).

(מתוך מאמרו של הרה"ג רבי אברהם מרדכי יוסף מרקסון שליט"א בגיליון 'אספקלריא')

מופלאה. את דלת הבית בו התגורר, הקיים עד עצם היום הזה בשכונת 'בית ישראל', מעולם לא היו נועלים, ולו מהסיבה הפשוטה שלא הותקן בה כלל מנעול...

הרבי זי"ע מעולם לא הרגיש שהוא 'בעל הבית', בכלל לא הכיר שיש משהו בעולם הזה ששייך לו, כל מי שחפץ היה בכך יכול היה להיכנס לביתו, לשבת ולאכול כאוות נפשו מתוך מה שהיה שם. גם נשים באו. כל מי שרצתה, יכולה היתה לבוא ולשבת בבית. אפילו אשה שזרקו אותה מביתה באה עם צרותיה ועם ילדיה והתגוררה שם.

סועדים רבים הסבו לשולחנו. סיפר נכדו הרה"ח ר' שמואל מרדכי מינץ ז"ל: אני זוכר את הרבנית שואלת בערב שבת בשנינות עדינה: "א פערטל אויף אכט, אדער א פערטל אויף צעהן?" - כשהכוונה לכמה צריכים לחלק את רבע העוף, האם רבע יספק לשמונה סועדים או לעשרה...

עוד סיפר רבי שמואל מרדכי: בימי ילדותי התלוויתי פעמים רבות בשבת בבוקר לאבי [הרה"ח ר' מתתיהו ז"ל] כשהיה הולך לסבא הרבי מזוועהיל לומר לו גוט שבת. הסבא ישב בשולחן והסבתא גיטל אמרה לרבי: "האנשים שיושבים כאן אצלך בשולחן ואוכלים, יש להם יותר כסף ממך..." במו אזני שמעתי שהרבי התכופף אז ולחש על אזני אבי: "הכנסת אורחים איננה קשורה לעניים דווקא. היא נוהגת בעשירים כמו בעניים".

בחורים שלמדו בישיבות בירושלים היו אוכלים רשמית על שולחנו. סיפר הרה"ח ר' אברהם רוזנווסר ז"ל: אני הייתי ישן ומתארח אצל הרה"ק ר' שלומ'קה. פעם תחב לידי מטבע

על דא ועל הא

כשהיינו ממש ילדים טובים, קיבלנו חצי מנת פלאפל "רק עם טחינה"...

המתכון הבטוח לאושר אמיתי | חיים ולדר בפרק שני על אשליית האושר

המצווה ועד החתונה רכשו לי לא יותר משלוש מגבעות. לא היה אוטו, ולאפיקומן היינו מקבלים חמש לירות לצעצועים או עשר לירות לספר.

הלכנו עם מעיל עם כובע בגלל הגשם, עד שקנו לנו מטריות עגולה, וכשאיבדתי אותה הלכתי עם אבא כמה שעות לחפש אותה... מעולם, אבל מעולם, לא חשבתי בכיוונים של "איך". להיפך. איכשהו הוריי נתנו את התחושה שיש לנו הרבה יותר מאחרים. פטל, ובשר, ונעלי "המגפר", וופל "טוב טעם". כזו הייתה ילדותי והיא הייתה מאוד מאושרת. היה לי הכול, למרות שהיום זה נחשב שלא היה לי כלום...

בני אדם פוחדים מאוד מעוני, ובצדק. אך חייבים להגדיר היטב מהו עוני.

בחיפה של ילדותי לא היו חנויות פיצה ולא מסעדות ולא חנויות בגדים יוקרתיות. הייתה חנות פלאפל של יוסף בפינת רחוב בית"ר שנסגרה בשמונה בערב, כי חיפאים הלכו לישון בעשר כדי לא לבזבז חשמל...

קיבלנו דמי כיס של לירה לחודש. כשהיינו ממש ילדים טובים קיבלנו חצי מנה "רק עם טחינה" אצל שכטר, ברחוב ארלוזורוב (מעניין כמה בדיוק חסכנו מאבדן כדורי הפלאפל...). חולצות, מכנסיים ואפילו חליפות עברו בירושה מאח לאח, ודומני שמבר

תשאלו מה המתכון הבטוח לאושר אמיתי?
עוני מתוך בחירה!

אם יש אנשים שאני מקנא בהם באמת ובתמים אלה הם האברכים הבזים לעושר ולחומרנות ובחרים לחיות בצנעה ולוותר על פינוק ושפע. זוהי דרך החיים היחידה שאינה מביאה סבל כי אם להיפך. הם באמת יכולים להביט אל כולם מלמעלה למטה, וזו הסיבה שעמי ארצות רוצים לנשכם כחמור.

מדוע לנשוך? הוא לא עשיר כמותך, אין לו את השפע והתענוגים שלך, מדוע שתרצה לנשוך אותו?

אין זאת כי גם עמי הארצות מבינים את העושר שבעוני מבחירה. את "השמח בחלקו", ובהפוך על הפוך, כמו שעניים שלא מתוך בחירה ולא מתוך אידיאולוגיה מביטים לעיתים בשנאה כלפי העשירים, כך עמי הארצות "העשירים" אך אינם שמחים בחלקם מביטים אל האברכים, שבזים לחיי העולם הזה ובחרים בחיים של תורה. ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה.

(במה' גליון 113)

אני מתבייש וגאה לספר כי בילדותי ובבחרותי לא ידעתי על אפשרות כזו לאכול במסעדה. כלומר, ידעתי שיש דבר כזה מסעדה, אך לא חשבתי שזה יכול להיות קשור אליי באיזושהי דרך. זה היה כאילו מישהו יאמר לך שאי פעם ימכרו לך בקבוק מים בשמונה שקלים במקום לשתות מהברז.

גם כשיצאתי ללמוד בירושלים, שאני משער שהיו בה מסעדות כשרות, מעולם לא ביקרתי באחת מהן עד נישואיי.

עושר אינו מביא לאושר. נקודה. אם כי נכון הדבר שלמראית עין העושר יוצר אשליה של אושר, ולאשליה הזו מרבית האנשים נתפסים. העושר עלול ליצור מחיצה בין הכסף והשגשוג לבין הפנימיות של האדם. הנשמה. לכן אנשים עשירים דווקא נוטים יותר לסבל, לעצב, לדיכאון, לאובדן הנשמה, לציניות, לשעמום, לאובדן התמימות ולתחושת ריקנות. הם עלולים להתרגל לסיפוקים המותירים אותם רעבים לעוד, ומאידיך לפחדים וחרדות לאבד את הכול, או אפילו חלק. הם עלולים להפסיד את החיים הפשוטים, כי הם חיים בכלוב של זהב.

החפצים בחיים - הפץ חיים יומי

האם ייתכן אופן שבו יש מצוה לשמוע לשון הרע?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'הפץ חיים'

ודוגמה לכך הביא הגר"י זילברשטיין (חשוקי חמד בכורות כא, ב), מעשה באשה שישבה באוטובוס ושמעה שתי בנות המדברות לשון הרע על אחת מחברותיהן שהתארסה אמש, ודיברו כמה מסכן הוא החתן שהתארס איתה וכו', פנתה אליהן האשה ואמרה: אני מאד מודה לכן על הדברים, החתן הוא בני, ואני הולכת לספר לו את הדברים ולשכנע אותו לעזוב את השידוך... הבנות נבהלו מתוצאת דיבורן ופרצו בבכי מר וניסו לומר עד כמה הגזימו ושאין אמת בדבריהם, ואז אמרה להן: דעו לכן שהחתן אינו בני, וכל כונתי היתה ללמדכן עד כמה חמור איסור לשון הרע ועד כמה יכול הוא להזיק, והביא שם, שכיון ששמעה האשה את הדברים בשביל שתוכל אח"כ להוכיח הבנות על דברן, מותר היה לה להמשיך ולשמוע, וכן לא היתה צריכה להפסיקן קודם.

בסעיף ד (כלל ו' מהלכות לשון הרע) מביא ה'פץ חיים' שאחד האופנים בהם מצוה לשמוע לשון הרע הוא, כגון אם בא אחד לפניו להתלונן על חברו באיזה ענין שעשה נגדו, והוא יודע במספר, שעל ידי שיטה אוזן לדבריו יוכל להשקיט את כעסו וכך הוא לא ישוב לספר זאת לאנשים נוספים ובוזה יתרבה השלום בישראל. אמנם למרות שבאופן זה מצוה עליו לשמוע, יזהר מאוד שלא להאמין בעת השמיעה, רק יחוש בלבד, כדי שלא להיכשל בעוון קבלת לשון הרע.

בביאורים ומוספים מציינים, שמבואר מדברי ה'פץ חיים' שאף שעל ידי השמיעה הוא מכשיל את המספר באיסור לשון הרע, מכל מקום כיון שעל ידי ששומע מציל אותו בהמשך מעבירה חמורה, שיספר לאנשים נוספים והם יאמינו לדבריו, ממילא אין זה נחשב מכשלה אלא הצלה.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

כשהסטייפלער שלח להכרעת הגראי"ל שטיינמן האם לבצע ניתוח מסוכן

עירובין צב

אמר ליה: וכי רבי לא שנאה, רבי חייא מנין לז?

ואז ספרתי לו שהקהלות יעקב שלח אותי אליו, ואמרתי את כל הענין שאמר. והרהר הגראי"ל וענה שמבואר מתשובתו של הקהלות יעקב שצריך לעשות את הניתוח [וכמדומה שהסביר שמה שאי"ז דומה ממש למקרה של הג"ר חיים עוזר, ששם זה נידון של חיים ומות, וכאן זה נידון של שיתוק רח"ל].

כשהתקשרתי להגיד להם את התשובה, הם באו בשאלה חדשה, שהרופאים מציעים ניתוח חדש, שיש סיכוי שתצליח לעמוד על רגליה, אבל יש סיכוי גדול של אי הצלחה, קרוב לחמישים אחוז.

נכנסתי שוב להקהלות יעקב, וספרתי לו שלפי עצתו שאלתי את הגראי"ל והורה לעשות את הניתוח, ועכשיו מציעים הצעה חדשה וכו', ענה הקהלות יעקב 'בשום פנים ואופן לא לעשות כן, הם רק רוצים לנסות'. ואמר לי: 'רפואה שלא הוחזקה אסור לעשות'.

ואז ניצלתי את ההזדמנות ושאלתי שוב את השאלה הראשונה, ואמר לי הקהלות יעקב: 'אני הרי לא עונה, אמרתי לך לשאול אדם גדול, ושאלת, מה יש לך עוד לחשוש' [ואכן הם לא הסכימו לניתוח החדש, והרופא אמר 'חבל, רצינו לנסות את הניתוח הזה', וראו שדברי הקהלות יעקב היו מכוונים בתכלית].

(אילת השחר)

שח לנו רבי אלימלך חייקין: באחד הימים בשנת תשמ"ב התקשרו מעיר ליאון שבצרפת, וסיפרו שנפלה נערה מקומה שלישית, והרופאים אמרו שהיא לא תוכל ללכת על רגליה, והיא גם שברה את חוט השדרה, ויש חשש שזה ילחץ על החוט ויגרום ח"ו שיתוק מוחלט, ויתכן שזה יתאחה בהמשך, והציעו לעשות ניתוח שיש בו 99 אחוז הצלחה, אבל אם זה לא יצליח יש סכנה לשיתוק מידי, וביקשו שאשאל את בעל הקהלות יעקב.

הלכתי לקהלות יעקב ושאלתי אותן, וענה: אני לא עונה בניתוחים, זו שאלה בהלכה, יש תשובה של הג"ר חיים עוזר, וכאן זה לא דומה לגמרי. צריך לשאול רב, לכן תלך לגרא"מ שך. אבל אמר לו הקהלות יעקב, כעת לא תוכל ליכנס לגרא"מ שך, כיון שהוא לא מרגיש טוב, ואתה הרי לומד בכולל פוניבז', ואצלך בכולל יש ראש כולל ת"ח גדול, עליו אפשר לסמוך, תלך לגראי"ל שטיינמן, אבל אל תגיד לו שאני שלחתי אותך. וכך עשיתי, הלכתי להגרא"מ שך, ולא נתנו להיכנס. הלכתי לגראי"ל, וישב באמצע סדר מוסר, ושאלתי אותו את השאלה, מיד ענה זה לא בשבילי, זה צריך לשאול את הקהלות יעקב, אמרתי לו שהוא לא רוצה לענות.

אמר לי הגראי"ל מלשון הגמ' (עירובין צב.), וכי רבי לא שנאה רבי חייא מנין לו.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

24
שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב מאיר שפרוך שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/2

הרב חיים שמרלר שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/11

הרב אליהו אורנשטיין שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/1

הרב יצחק לובינשטיין שליט"א
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 2/6

הרב אריה זילברשטיין שליט"א
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב אפרים סגל שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 2/3-4

הר' אברהם פוקס הי"ו
הפותח בכל יום - המייל היומי של דרשו
60 שניות מתוקות על סדר הדף היומי

שלוחה 3

הרב מרדכי שלמה פריינד שליט"א
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1 3 1

הרב אריה זילברשטיין שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/5

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

האם ניתן לעשות 'עירוב תבשילין' על עוגה?

ולא ניתן לערב בכל התבשילים, אלא רק בתבשיל ש'מִלְפָּתִים' בו את הפת, דהיינו שהוא בא כתוספת לאכילת פת, כגון ביצים מבושלות; ולא בתבשיל שנאכל בפני עצמו לשביעה, כגון תפוחי אדמה. וכמאפה - ניתן להשתמש אף במיני מזונות, ואין צורך דווקא בפת 'המוציא'.

[שו"ע תקכו, ב רד, ומשנ"ב ג, ז, יא ריב; ביאורים ומוספים דרשו, 15]

כפי שלמדנו, חכמינו ז"ל תיקנו לעשות 'עירוב תבשילין' בערב יום טוב שחל בערב שבת, כדי להתיר עשיית מלאכה ביום טוב לצורך סעודות השבת. ומעיקר הדין, די בעשיית העירוב על תבשיל בלבד, אך לכתחילה יש לעשותו על תבשיל ומאפה יחד. ואם עשה את העירוב על מאפה בלבד, העירוב אינו חל.

האם ניתן לעשות עירוב תבשילין בתבשיל קפוא?

כמו כן, משום הידור מצוה, יש להשתמש בנתח מכובד של תבשיל, ובמאפה שלם, כגון ככר לחם שלמה; אך בדעיבד העירוב חל אף על נתח קטן של תבשיל, ופרוסה ממאפה. וכתבו פוסקי זמננו, שניתן לעשות את העירוב בתבשיל ובמאפה קפואים, אך יש שכתב כי רצוי להמתין עד להפשרתם.

[שו"ע תקכו, ג, ומשנ"ב ח-י; ביאורים ומוספים דרשו, 15-16]

בהמשך לאמור: השיעור המינימלי לגודל התבשיל והמאפה של 'עירוב תבשילין', הוא - 'כזית' (50-17 סמ"ק, לשיטות השונות); ואם לאחר עשיית העירוב התמעט התבשיל עד לפחות מכזית, הריהו בטל. ולדעת הרמ"א, ראוי שהמאפה יהיה בשיעור 'כביצה' (100-57.4 סמ"ק, לשיטות השונות).

מה ראוי לעשות בחוטי ציצית שנקרעו?

של שבת, ולאוכלה בסעודה שלישית. וכן נהגו להשתמש בערבות ששימשו למצות ארבעת המינים ול'הושענות' בחג הסוכות, לצורך הבערת האש בתנור האפייה של המצות, או האש של שריפת חמץ. וכן חוטי ציצית שנקרעו - כתבו הפוסקים שיש להניחם בתוך ספר כסימניה, וכדומה.

[משנ"ב תקכו, יא; ביאורים ומוספים דרשו, 18-19]

בגמרא נאמר, שראוי לאכול את הפת שהשתמשו בה ל'עירוב חצרות' כדי לברך עליה 'המוציא', משום שחפץ שנעשתה בו מצוה אחת, ראוי לעשות בו מצוה נוספת. וכתבו ראשונים, שמטעם זה ראוי לאוכלה בסעודת השבת. ובדומה לכך, נהגו להשתמש בפת של 'עירוב תבשילין', כ'לחם משנה' בסעודות ליל שבת ושחרית

* מלאכה המותרת ביום טוב, אסור לעשותה לצורך יום אחר. וכדי שיוכלו לבשל ביום טוב לצורך שבת שחלה למחרתו - תיקנו חכמינו ז"ל לעשות 'עירוב תבשילין', דהיינו, שעל ידו נחשב הבישול ביום טוב לצורך שבת כ'מעורב' עם הבישול של ערב יום טוב, וכהמשך של מלאכת הבישול שהחלו בה בערב יום טוב, ואינו אלא כעין 'גמר מלאכה', ולכן התירוהו. ואין העירוב מתיר אלא מלאכות הנעשות לשם הכנת צרכי סעודות השבת. ופעולות שאין בהן איסור מלאכה, כגון קיפול בגדים באופן המותר, נחלקו הפוסקים אם מותר לעשותן ביום טוב לצורך שבת, ואם העירוב מתירן.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

כיצד ניתן לשמר את טריות הבשר ללא מקרר?

ומכיון שבשר המושרה במלח זמן רב מאבד מטעמו, הותר לכתחילה למלוח בשר לשם הכשרתו ביום טוב - דהיינו, אף כשהיה ניתן למולחו בערב יום טוב - כיון שאילו מלחוהו בערב יום טוב, היו צריכים להשרותו במלח עד לבישולו ביום טוב, ובכך היה נפגם טעמו.

בזמנים עברו, בהם לא היו מקררים, האפשרות לאכילת בשר טרי היתה - להסמיק את כל הפעולות הקודמות לאכילתו - שחיטה, מליחה, עם שתי הדחות במים, לפנייה ולאחריה, ובישול - זו לזו, ולאוכלו לאלתר. ובמקרה שלא אכלו את הבשר לאלתר, נהגו להשרותו לאחר המליחה בכמויות גדולות של מלח, על מנת לשמרן.

[שו"ע תק, ה, ומשנ"ב כה; וראה ביהל ד"ה אף]

הלוח היומי

כ"ב בחשוון | רבי יששכר דב ב"ר יהושע רוקח זצ"ל, האדמו"ר מבעלז, בעל מהרי"ד, לקט אמרי קודש ועוד

יארצייט

תי"ז: רבי משה ב"ר יצחק יהודה לימא זצ"ל, מגדולי האחרונים, בעל חלקת מחוקק.
תקע"ד: רבי דוד שלמה ב"ר ירחמיאל אייבשיץ זצ"ל, מסורוקה-סרביה, בעל לבושי שרד, ערבי נחל ועוד.
תקע"ט: רבי עזריאל ב"ר דב הלוי (מזאמושץ) הורוויץ זצ"ל, אב"ד לובלין, המכונה 'ראש הברזל'.
תקפ"א: רבי רפאל יוסף ב"ר חיים חזן זצ"ל, אב"ד באיזמיר-תורכיה ובחברון, בעל חקרי לב ועוד.
תרל"ז: רבי מיכאל ב"ר יוסף הופמן זצ"ל, בעל מים חיים.
תר"פ: רבי ישעיה ב"ר יעקב יצחק טברסקי זצ"ל, ממקארוב.
תרפ"ז: רבי יששכר דב ב"ר יהושע רוקח זצ"ל, האדמו"ר מבעלז, בעל מהרי"ד, לקט אמרי קודש ועוד.

יארצייט הרה"ק ר' יששכר דב ב"ר יהושע מבעלזא זי"ע המהרי"ד

הדרך להימנע מפחדים

הרה"ק המהרי"ד מבעלזא נסע פעם באישון לילה, ובדרך תקף אותו פחד. בעל העגלה הרגיש מפחדו ואמר לו: "רבי, מה אתם מפחדים, אני אינני מפחד, כשאני יוצא מביתי הנני נוטל את המקל בידי ואת אלקים בלבי ואינני מפחד עוד משום דבר". רבינו התפעל ושיבח את האנשים עם האמונה הפשוטה האיתנה.

(ספר החסידות מתורת בעלזא ערך אמונה עמ' כא)

נשתדל להתחזק בידיעה שאין עוד מלבדו, ואף אחד בעולם לא יוכל להזיק לנו או להיטיב לנו אם ה' אינו חפץ בכך

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il